

Константин Миладинов

Сираче момче сејало
И једна песна пејало:
„Каде се чуло, видело
Седум години во село
Да сеа, жниа и пота
И от мојата работа
До зрнце да се изабит
От чужи да се разграбит!
А ја сираче да шетам
И улиците да метам,
Везден работа нивата,
Без да си крена главата.

Дожд да врнит? Но ја не седа,
А работата си гледа!
Вечер ќе зајит сѐнцето,
Ја уште шета полето.

Раното сѐнце излеговит,
На нива мене досегвит.
Сите со лебец, со вода,
А ја без корка да ода!
Сите сос рубо шарено
И сос кадифе зелено,
А ја от сите терано,
Носам от сите раздрано.
Ако ме некој погледни
И покрај мене ми седни,
Мој нарачници проклети
Јадвени пушчат клевети.

Детска радост ко цвеќе
В пусто ми срце се суши,
И пред очите ми веќе
Само ми счастје се вруши.

Сите си имат роднина,
Со ним се смејет, си пејет,
А мој надежди в пустина
От силни ветри се вејет.

Некаква тѝга ја има.
Сѐ прах и пепел се чинит.
Пред мене веков как в зима
Во темни магли се чинит.